WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 9 27 FEBR 1965

Beste vrienden en vriendinnen

MARIANNE is een buurmeisje van me, dat altijd vrolijk groet als ze me ziet en me iedere keer verzekert hoe graag ze DONALD DUCK leest.

Maar toen ik haar laatst weer eens tegenkwam, klonk haar groet niet zo hartelijk als anders en ze bleef wat verlegen staan draelen.

„Wat is er aan de hand, Marianne?" vroeg ik, want ik voelde dat ze iets bijzonders op haar hartje had. Marianne kreeg 'n kleur, aarzelde nog even en toen kwam het hoge woord eruit. „Ik wilde u wat vragen, oom Donald," zei ze. „Wilt u alstublieft iedere week een verhaal van Wolfje in DONALD DUCK zetten, want ik vind die verhalen zo leuk. En, oh je, ook graag wat vaker Dagobert, als het kan!" Ik begon te lachen. „Als jij het enige lezertje van DONALD DUCK was, Marianne, dan kreeg jij iedere week je Wolfje en je Dagobert, hoor! Maar er zijn nog zoveel andere kinderen die ook allemaal DONALD DUCK met plezier lezen en die ook allemaal wel graag een bepaalde figuur vaker in ons blad zouden willen zien! Ik krijg vaak briefjes van kinderen die, net als jij, vragen: „Wilt u alstublieft elke week Wolfje in DONALD DUCK zetten?" maar er zijn ook heel veel kinderen die wel iedere week iets willen lezen over Otto van Drakenstein of Willie Wortel of.... ja, noem alle dieren uit ons vrolijk weekblad maar op! En je begrijpt wel dat ik el die kinderen niet allemaal tegelijk hun zin kan geven! Maar ik doe mijn best om iedereen toch zoveel mogelijk tevreden te stellen, al is dat weleens een beetje moeilijk! En, dat je niet altijd je zin krijgt, betekent toch nog niet dat je ons blad niet met plezier leest, hè? Nou dan!"

OOM DONALD

Opletten allemaal

De winnaars van prijsvraag nr. 2 zijn:

1e prijs: horloge of autoped: Nellia Senders, Kekkeneind 6, **Winterijk;**
2e prijs: bouwdoos: Tennie Groenevelt, De Gasperilaan 76, **Utrecht;**
3e prijs: badmintonspel: A. Dekker, **Pelma. Mallorca;** A. Verhoeven, **Millingen a. d. R.;** M. Koole, **Rotterdam-20;** A. Koegler, **Hildesheim, D.;** A. Duysens, **Grevenbicht;** H. Vos, **Vriezenveensewijk;** M. t. Burg, **Leeuwarden;** Fr. Boer, **Teheran, Iran;** S. v. d. Bos, **Amsterdam;** H. Pel, **Stroobos, Bel;** M. Pasmen, **Geleen;** R. Geeraerts, **Herenthals, Belg.;** E. Bekker, **Rhnon;** A. Elders, **Hengelo;** N. d. Vos, **Lemelerveld;** J. Goedhart, **Zeetermeer;** N. Hrokking, **Maarsbergen;** P. P. Daniels, **Ameide;** I. d. Nooyer, **Wissenkerke;** W. d. Hoog, **Driebruggen;** Th. d. West, **Gaanderen;** J. Henzen, **Nieuwlaad;** R. Mast, **Overdinkel;** J. Pol, **Formerum;** M. Kamp, **Alkmaar;** Tj. Huisman, **Steenwijk;** C. Stukje, **Heemse;** P. d. Vroom, **Herderwijk;** M. Lemmens, **Halsberg;** Kl. Heijnen, **Bunschoten.**

De oplossing ven prijsvreeg nr. 7 luidt: TAFELTENNIS.

Oom Donalds brievenbus

ANNE-MARIE BAARS, CULEMBORG.
Je gaat de moed toch niet verliezen, hè, Anne-Marie? Blijf oplossingen inzenden, dan win je vast nog weleens een prijs! Veel succes!

DINY KRIKKEN, HOLLANDSE VELD.
Schrijf jij ook weleens een briefje naar een kind uit het Ziekenlijstje, net als je zusje? Doe Femmie de groeten maar! Dag, Diny.

MARION JANSEN, STEIN.
Word je als enig meisje een beetje door je broers verwend, of plagen ze je meer? Natuurlijk doet je jongste broertje daar niet aan mee! Die kun jij nog een beetje verwennen!

GREETJE DEKKER, ORONINGEN.
Als ik het goed heb begrepen, Greetje, zit je op de huishoudschool, en leer je daar allerlei lekkere dingen koken! Ik zou best eens willen komen proeven van de dingen die je daar klaar maakt!

Het adres waar je je brieven heen kunt sturen, is nog steeds: Postbus 792, Amsterdam. Zet wel je naam en adres duidelijk in de brief en in de linkerbovenhoek van de envelop:

OOM DONALDS BRIEVENBUS.

Onze wekelijkse prijsvraag nr. 9

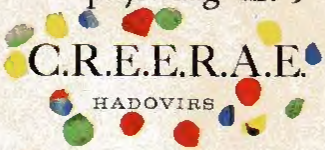

Hier staat de naam van een stukje timmermansgereedschap van 15 letters. Zeven letters staan op de juiste plaats en zoals je ziet ontbreken 8 letters die door stippen staan aangegeven.

Probeer maar vlug om de weggevallen letters H, A, D, O, V, I, R en S, zó tussen de andere te plaatsen, dat het bedoelde woord te voorschijn komt. Schrijf de oplossing op een briefkaart en stuur die vóór 4 maart aan Donald Duck, Postbus 792, Amsterdam.

Schrijf duidelijk je naam, adres en woonplaats op de kaart en zet in de linkerbovenhoek: Oplossing nr. 9.

* * * * * *

Ons ziekenlijstje

Piet van Zwieten
is 9 jaar. Hij zou graag wat post ontvangen. Zijn adres is: Zelster Ziekenhuis. Kamer 7, Bilthoven.

Nellie Heijboer
is 13 jaar en spaart postzegels en kaarten van filmsterren en dieren. Haar adres is: Esdoornstraat 26, Nieuwerkerk.

Erich Thiel
is 16 jaar en spaart speldjes en foto's van vliegtuigen en schepen. Zijn adres is: Zeehospitium „Zonneveld", Oostkapelle.

Richard Jansen
is 10 jaar. Hij spaart speldjes. Zijn adres is: Diaconessenhuis, Bosboomstraat 1, Kinderpaviljoen, Utrecht.

Leo de Jong, Nieuwe Tonge; Hanneke Mommers, Breda en *Efie Bijlsma, Heerenveen,* bedanken alle vriendjes en vriendinnetjes van wie ze post gekregen hebben, heel hartelijk.

* Prijzen *

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

WALT DISNEY

Donald Duck

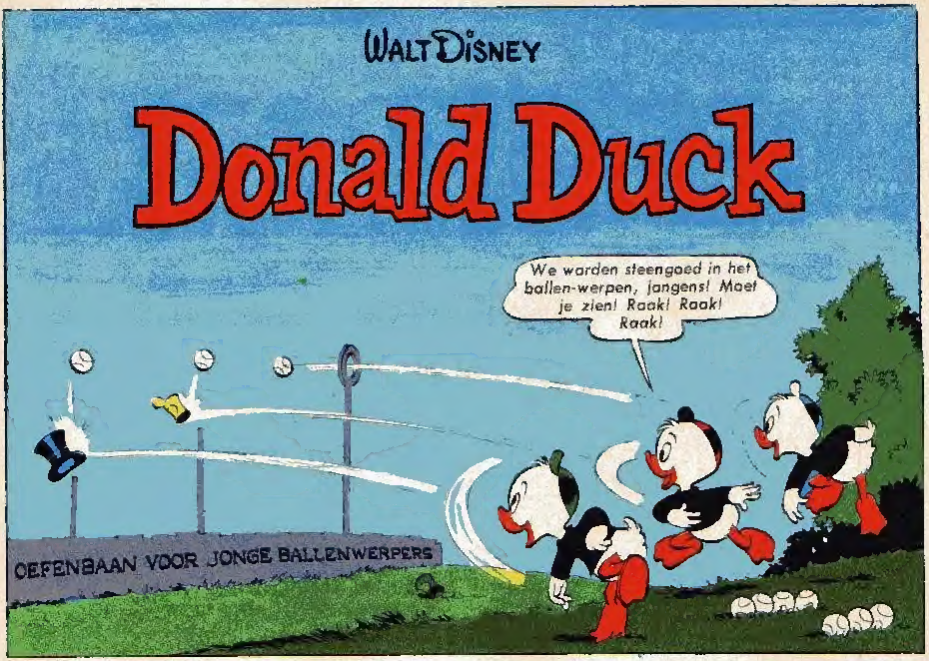

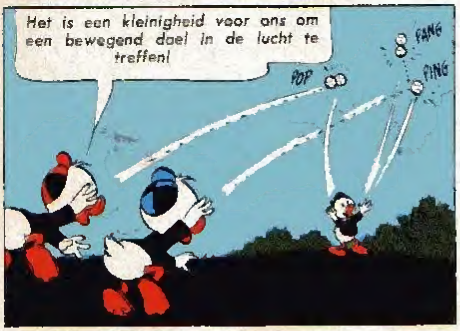

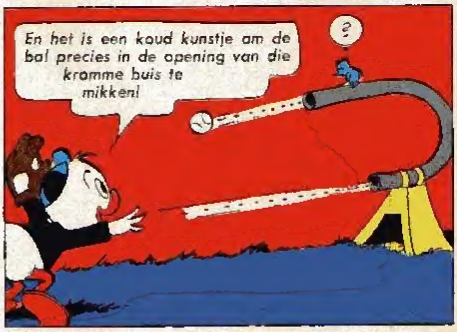

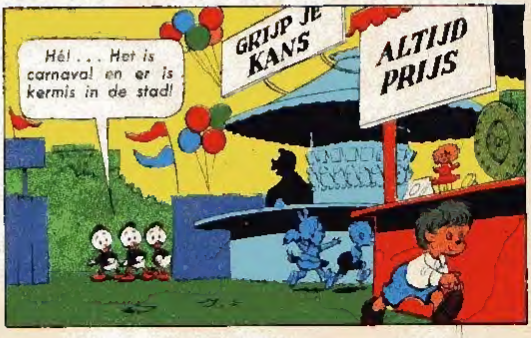

Kijk daar eens! Een ballenwerpspel!
Tjonge! Dat is een kolfje naar onze hand!
WIN EEN LAMP! Breng licht in de duisternis! En steek dat licht hier op!

Onze afdeling welpen heeft een LAMP nodig om het clubhuis te verlichten!
Als wij die lamp winnen, kant onze foto daar misschien wel aan de muur te hangen!

Drie ballen voor een kwartje! Kom jongens! Wie gaait met overleg, haalt hier de meeste poezen weg!
DRIE keer gooien om DRIE poezen omver te krijgen!

Ik knal ze met één schot tegen de vlakte!

ERNAAST!
Hihi! Wat een geweldig schot! Een echte losse fladder! Hij fladdert er precies langs! Hihi!

Maar dit zijn geen losse fladders! Regelrechte kanonschoten! Voorwel, poezen!
ZOEF ZOEF

Drie ballen! Geen enkele raak! Willen jullie je geluk nog eens proberen?

Je hebt ons te schande gemaakt, Kwak! IK zal oom Donald wel eens laten zien dat wij geen GELUK nodig hebben!

Ha! Er zit iets LOS binnen in die ballen!
KLINK!
RATEL!
Geen wonder dat je ze niet recht kunt gooien! Ze waggelen als een dronken gans!
Jij zou ook waggelen als jij za vaak naar een stel poezen was gegaald als die ballen!
Maar met mijn speciale draaiworp vliegt hij er recht op af!
Jaehael Het eerste slachtoffer!
Is er een katte-dakter in de tent? Hihi!
Bam! Nog 'n poes tegen de vlakte!
Dat naem ik dierenmishandeling! Kun je wel, tegen speelgaedbeesten! Hihi! Leuk mapje!
Dat kast u een lamp, aam Donald!
Dat kost je een kwartje, jongen! Geef me nog een kwartje en probeer 't opnieuw!
Spee! Draai-het-poesje-nag-eens-rond! Drie keer gooien voor een kwartje!
Er zat iets raars in de manier waarop die kot rond-draaide!

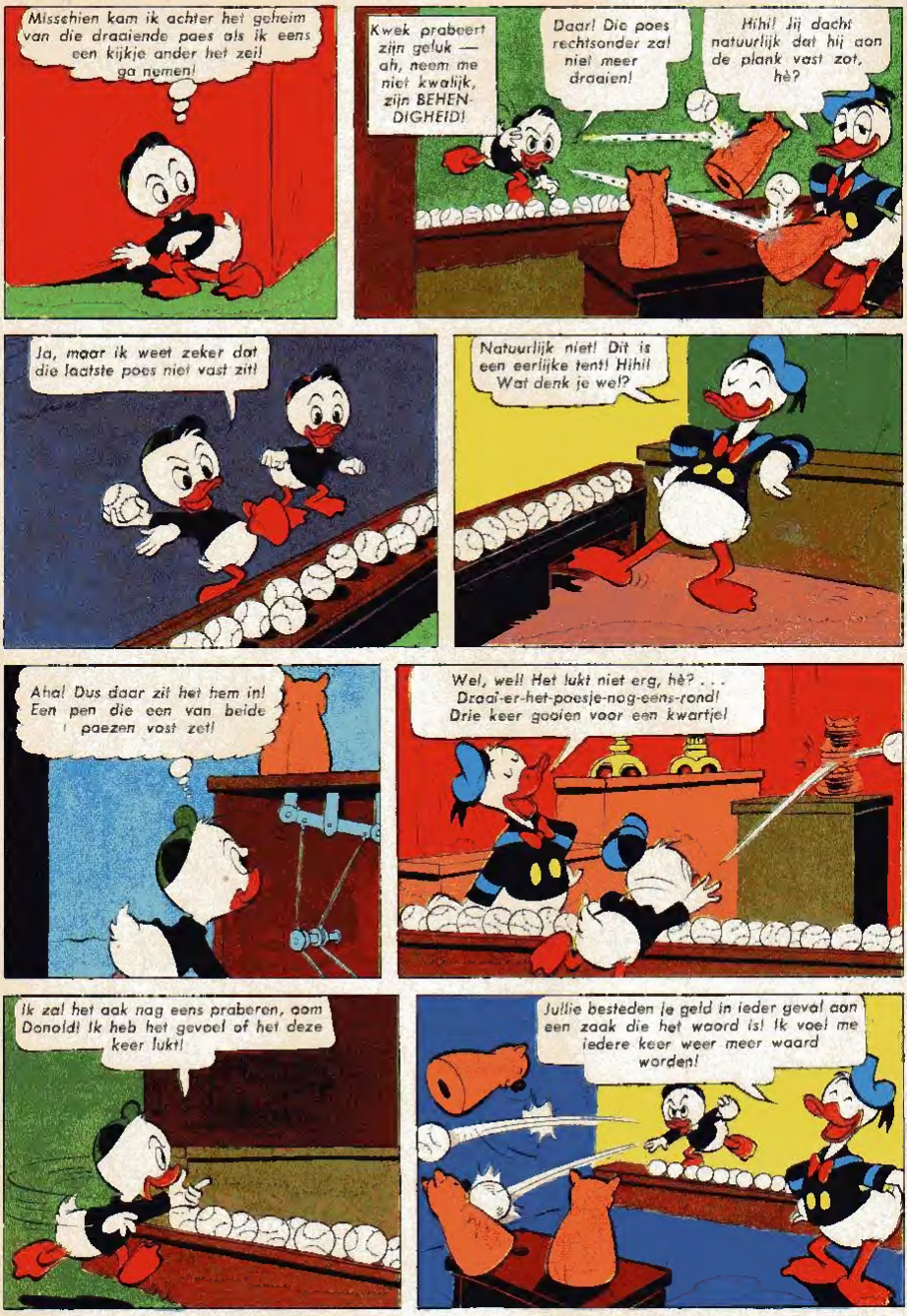
Misschien kom ik achter het geheim van die draaiende poes als ik eens een kijkje ander het zeil ga nemen!
Kwek prabeert zijn geluk — ah, neem me niet kwalijk, zijn BEHENDIGHEID!
Daar! Die poes rechtsonder zal niet meer draaien!
Hihi! Jij dacht natuurlijk dat hij aan de plank vast zat, hè?
Ja, maar ik weet zeker dat die laatste poes niet vast zit!
Natuurlijk niet! Dit is een eerlijke tent! Hihi! Wat denk je wel?
Aha! Dus daar zit het hem in! Een pen die een van beide poezen vast zet!
Wel, wel! Het lukt niet erg, hè? . . . Draai-er-het-poesje-nog-eens-rond! Drie keer gooien voor een kwartje!
Ik zal het ook nog eens proberen, oom Donald! Ik heb het gevoel of het deze keer lukt!
Jullie besteden je geld in ieder geval aan een zaak die het waard is! Ik voel me iedere keer weer meer waard worden!

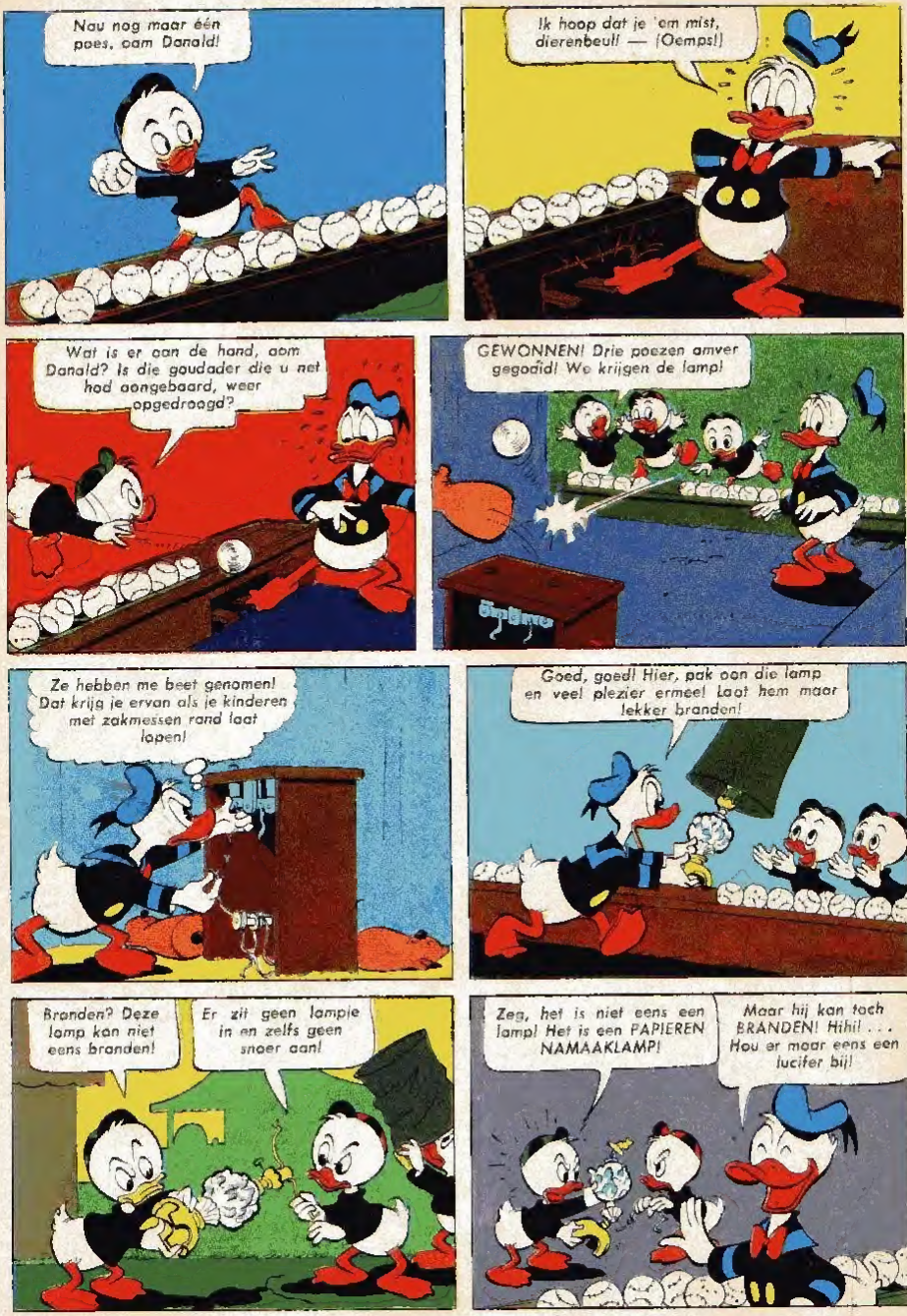
Nou nog maar één poes, oom Donald!
Ik hoop dat je 'em mist, dierenbeul! — (Oemps!)
Wat is er aan de hand, oom Donald? Is die goudader die u net had aangebaard, weer opgedroogd?
GEWONNEN! Drie poezen amver gegaid! We krijgen de lamp!
Ze hebben me beet genomen! Dat krijg je ervan als je kinderen met zakmessen rond laat lopen!
Goed, goed! Hier, pak aan die lamp en veel plezier ermee! Laat hem maar lekker branden!
Branden? Deze lamp kan niet eens branden!
Er zit geen lampje in en zelfs geen snoer aan!
Zeg, het is niet eens een lamp! Het is een PAPIEREN NAMAAKLAMP!
Maar hij kan toch BRANDEN! Hihi! . . . Hou er maar eens een lucifer bij!

Oom Donald, u bent een gemene oplichter! We hebben EEN GULDEN betaald om die lomp te winnen!
En wat verwacht je dan wel voor een gulden — de Eiffeltoren met het Noorderlicht in top?

Oom Donald gedraagt zich als de meest doortrapte kermiszwendeloer!
Hij zal er nog spijt van krijgen dat hij met za'n min zaakje is begonnen!
VUILNIS

Ik heb natuurlijk geen echte lompen ingekocht voor mijn tent! Ik had nooit gedacht dat iemand er een zou winnen!

Wel olle gedraaide gehoktballen! Za'n lomp wil ik hebben voor mijn moeder!

Win ik een lomp als ik die poezen met drie ballen omgooi?
Slik!

N-nee, meneer! De spelregels zijn veranderd! U moet ze met EEN bal omvergooien!

Ook goed! Dan gooi ik ze om met EEN bal!
KRAKAMS!!

Lieve help! Wat een mannetjesputter! Die perst me door eventjes DRIE ballen in EEN of het niks is!

ZOEF!
Ik zal die lamp maar meenemen, hè, krummel?
G-ga uw g-gang!
Ha! Wat is dat nou voor 'n lamp? . . die is van PAPIER gemaakt!
Jij dacht mij voor de mal te houden, hè? Geef mijn kwartje terug!
Een kermisgast geeft NOOIT geld terug! En vlieg nou op!
Ik zal JOU op laten vliegen, nu, meteen!
HELP!
TJOEP!
WOMP!
Tjonge, ben ik blij dat hij maar een kwartje heeft betaald en niet een hele gulden!

In wat voor gat ben ik nu terecht gekomen? . . . En wat ruik ik daar? Daar BRANDT iets!
Een KANON! En ze gaan het AFSCHIETEN!
Achteruit, mensen! Wij gaan nu een gehaktbal naar Mars schieten! Deze proef is van groot belang voor de wetenschap!
Ik zit VAST! LAAT ME ERUIT!
Is dat de gehaktbal die daar schreeuwt?
Dat is onze oom Donald! Hij wil helemaal niet naar Mars!
Moet je daar nou mee aankomen?
Doof die lont uit! Alstublieft! Alstublieft!
En onze grote, belangrijke proef in de war sturen? NEE!
Ik kan niet bij de lont komen om hem te doven!
Roep de brandweer!
Daar is geen tijd voor!
HELP!
HELP!
Haal 'n paar BALLEN!
Misschien kunnen we de lont met een goedgerichte bal uitdoven!

De enige ballen die we te pakken kunnen krijgen, zijn die waggelballen van oom Donald!

HELP! HELP!
Door dit schot kunnen wij te weten komen wat voor mensen er leven op Mars!

Als de Marsmannetjes de gehaktbal houden, hoeft dat niet te bewijzen dat het kannibalen zijn.

Maar als ze hem terugsturen, weten we ZEKER dat het geen kannibalen zijn!
ERNAAST!

Zelfs met een keiharde draaibal kun je die ballen niet recht mikken op zo'n afstand!
HELP! AUW!

Stuur die kinderen weg voordat ze alles bederven!
Stel je voor, die proberen een belangrijke wetenschappelijke proefneming in de war te sturen!

Politie! Politie! Laat ze dat kanon niet afschieten! Alstublieft!
Ik kan jullie niet helpen, jongens! Ik heb daar niets over te zeggen!

Misschien kun je naar de rechter gaan voor een DWANGBEVEL!
Een hankballer met een echte, EERLIJKE bal!

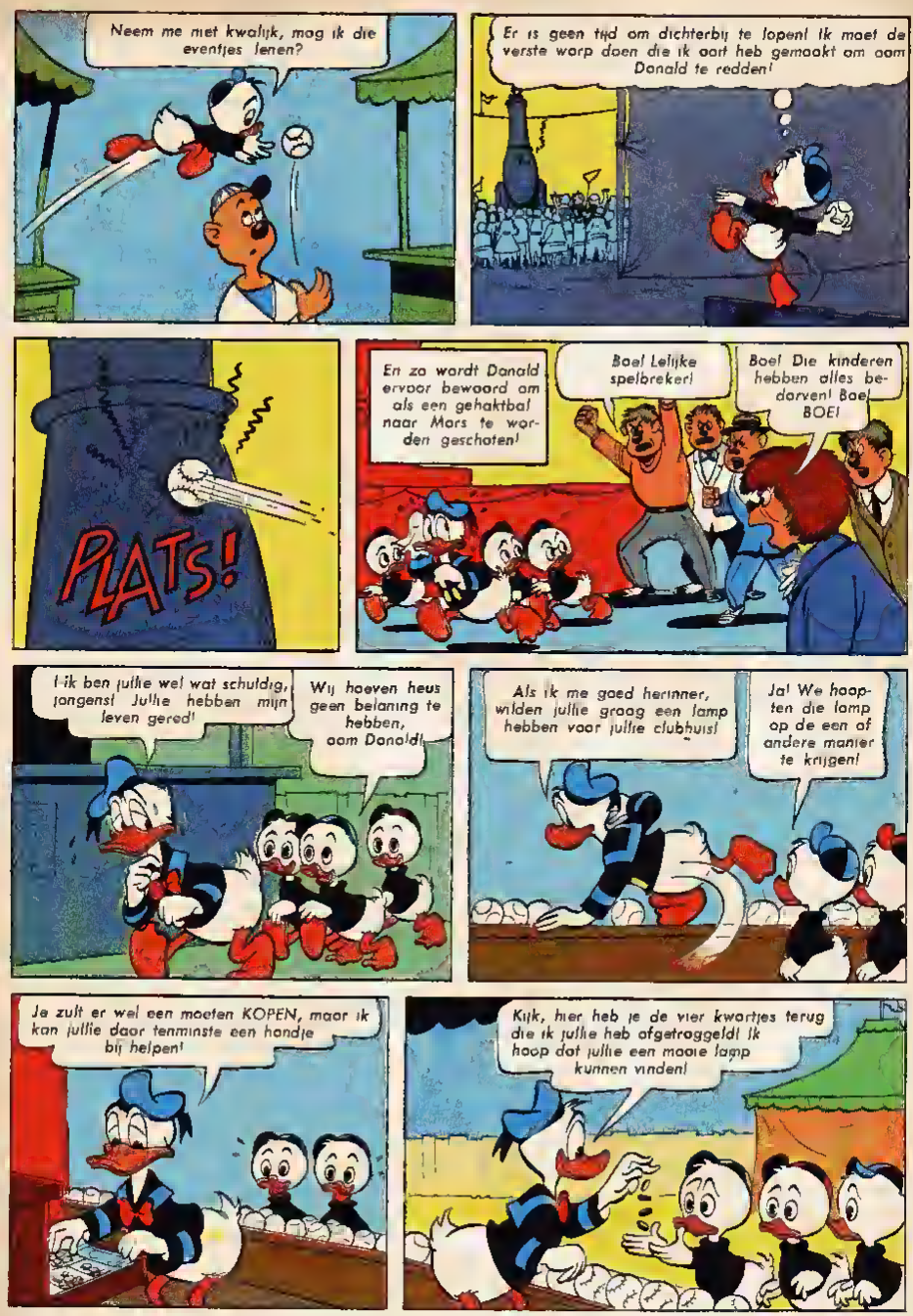
Neem me niet kwalijk, mag ik die eventjes lenen?
Er is geen tijd om dichterbij te lopen! Ik moet de verste worp doen die ik ooit heb gemaakt om oom Donald te redden!
PLATS!
En zo wordt Donald ervoor bewaard om als een gehaktbal naar Mars te worden geschoten!
Boe! Lelijke spelbreker!
Boe! Die kinderen hebben alles bedorven! Boe! BOE!
Ik ben jullie wel wat schuldig, jongens! Jullie hebben mijn leven gered!
Wij hoeven heus geen belaning te hebben, oom Donald!
Als ik me goed herinner, wilden jullie graag een lamp hebben voor jullie clubhuis!
Ja! We hoopten die lamp op de een of andere manier te krijgen!
Je zult er wel een moeten KOPEN, maar ik kan jullie daar tenminste een handje bij helpen!
Kijk, hier heb je de vier kwartjes terug die ik jullie heb afgetroggeld! Ik hoop dat jullie een mooie lamp kunnen vinden!

Mijn beste prestatie

door Irene Jansen

TWEE jaar geleden heb ik in het beroemde Franse paardesportcentrum Deauville op een neuslengte na het Europese kampioenschap Concours hippique gemist. Ik ben toen tweede geworden achter mijn Engelse vriendin Pat Smyth, die al vele malen mijn moeilijkste tegenstandster is geweest. Pat is zo'n fantastische amazone, dat het geen schande is van haar te verliezen. Ik geloof wel dat ik toen mijn beste prestatie heb verricht, samen dan met mijn trouwe paard Icar F II, waarmee ik bijna al mijn grote prijzen heb gewonnen.

Wij rijden nu al zes jaar samen.

Ik heb ook nog een Duits paard erbij gehad, genaamd Abendfriede, en nog een ander Frans paard, maar Icar en ik zijn onafscheidelijk gebleven.

Wij kennen elkaar van haver tot gort. Elke dag als ik hem kom opzoeken, begroet hij mij met gehinnik. Hij weet dan wel dat ik een suikerklontje bij mij heb.

Nu is hij al twaalf jaar oud, maar hij staat nog zo goed op zijn benen en springt nog zó gemakkelijk over de hoogste heggen en breedste sloten heen, dat hij nog jaren mee kan doen.

Wij kunnen elkaar niet meer missen. Een enkele keer heeft hij weleens een lastige bui, maar hij weet nu langzamerhand dat hij met mij geen grapjes moet uithalen.

Toen, in Deauville op de Europese kampioenschappen, waren wij na de eerste dag alle twee een beetje zenuwachtiger dan anders. De eerste dag wordt er een jachtparcours gereden, waarop je moet proberen de snelste tijd te maken. Dit is dan een wedstrijd waarin zowel van de ruiter als van het paard heel wat behendigheid in lastige situaties wordt gevraagd. Wij hadden het er prachtig af gebracht en waren als derde geëindigd. Met zo'n goede start behoor je meteen tot de kanshebbers, vandaar dat wij heel gespannen waren. Ik probeerde het niet te laten merken aan Icar, maar op de een of andere manier voelt hij toch zo'n beetje aan dat het ineens anders is dan anders.

Op de tweede dag moesten wij „Puissance" rijden, waarbij je 8 hindernissen moet nemen, die daarna tot twee keer toe verhoogd worden. Ik was in een heel goede vorm, want ik was al een hele tijd dagelijks betrokken bij de centrale training van ritmeester Gruppelaar.

Icar en ik vormden een eenheid. En achter elkaar wipten wij over de zwaarste hindernissen heen, alsof het mols hopen waren.

Er was geen enkel foutje gemaakt in de ogen van de strenge juryleden en ik eindigde de tweede dag als eerste, boven aan de ranglijst.

Toen moest Pat Smyth rijden. Maar ze was volmaakt en kwam ook zonder strafpunten aan.

Wij bezetten toen dus met ons tweeën de eerste plaats.

De derde dag, de zogenaamde Finale moest over ons lot beslissen.

Ik moest beter rijden dan Pat om de titel in de wacht te slepen.

Het was een bijzonder zwaar parcours. Alles leek echter voorspoedig te gaan, tot ik na een scherpe draai voor een der hindernissen een klein beetje verkeerd kwam aanrijden.

Icar aarzelde een moment op mijn bevel en nam in zijn sprong een paal van de barrière mee. Dat kostte mij vier strafpunten.

Pat kwam na mij en zij nam geen enkel risico.

Liever deed ze wat langzamer over het parcours, maar fouten moest zij kost wat kost vermijden. Dat deed zij ook weer schitterend en zij werd een en ik twee.

Eén zo'n foutje in drie dagen kan de doorslag geven.

Als je geen ruiter bent en je ziet hoe een paard even met zijn been een hindernis raakt, denk je dat het een fout is van het paard. Maar het is in werkelijkheid bijna altijd een fout van de ruiter.

Die heeft de leiding in handen en maakt uit wat er gebeurt. De ruiter heeft in zijn training de gehoorzaamheid van het paard zodanig opgevoerd, dat het reageert op alle aanwijzingen.

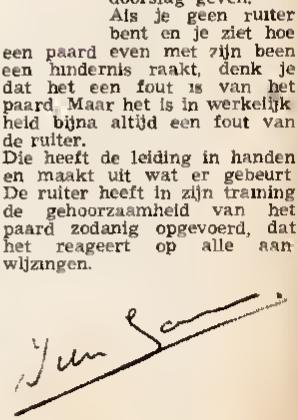

Zo, zei Emeltje tegen zijn beertjes, „jullie mogen fijn een paar dagen op de bank zitten, want ik ga uit logeren."
Hij keek zijn beertjes liefdevol aan. Het leek wel of hun opgewekte dropneusjes iets lager zaten dan gewoonlijk, waardoor ze er bedroefd uitzagen.
Helemaal gerust was hij er niet op, dat was niets voor zijn twee beertjes, zo'n paar dagen helemaal alleen in huis.
Nou ja, Anneke het dienstmeisje kwam wel iedere ochtend, maar er zou toch niemand zijn die tegen ze praatte zoals hij en zijn moeder dat deden.
Emeltjes lip trilde verdacht toen hij ze nog eens aankeek. Wat zagen ze er lief uit, zo met z'n tweetjes naast elkaar op de bank zittend. Boemie, met zijn zachtbruine velletje, waarover heen hij een roodgroen geruit pak droeg, en Trinsje met haar mooie roze gestreepte jurkje, dat zo mooi bij haar gele velletje kleurde. Nog eenmaal zette hij ze ieder in een hoek van de bank, dan liep hij gauw zonder omkijken de kamer uit en de gang in, waar zijn moeder en zijn kleine broertje stonden te wachten. Woutje hield zijn teddybeertje onder de arm geklemd, want die ging mee in de auto.
„Tèjie rije, rije!" riep hij vrolijk en klemde zijn beertje, dat Emeltje altijd Snuffie noemde, stevig onder de arm.
Snuffie zag er meelijwekkend uit! Haar eerst zo mooie roze velletje was groezelig, haar kleertjes waren gescheurd en haar leuke kraaloogjes stonden scheef in het ronde kopje. Het leek net of ze een beetje scheel keek. Maar het ergste was haar mooie zwarte drop neus er aan toe, die was door de vele kusjes van Woutje helemaal grijs geworden.
„Laat teddy maar thuis," zei moeder. „Het is buiten zo koud, ze wordt vast ziek."
Woutje keek een beetje bedroefd, maar toen moeder voorstelde om Snuffie naast Boemie en Trinsje op de mooie bank in de zitkamer te zetten klaarde zijn gezichtje op.
Hij rende naar de bank toe en zette Snuffie dicht naast de deftige Boemie op de bank neer.
Boemie keek met opgetrokken wenkbrauwen naar de indringster en zei brommerig: „Kun jij niet eens een bad nemen, zeg?"
Snuffie bloosde en schoof verlegen een eindje van Boemie af. Maar toen ze opkeek, zag ze de koele blik van de mooie Trinsje.
„Je jurk is ook helemaal vies," merkte deze op. „Wat doen we daar aan? Wacht, we roepen Juultje de muis, misschien is het niet zo druk in de werkplaats en kan ze jou eens onder handen nemen."
Maar Boemie liet zich lang-

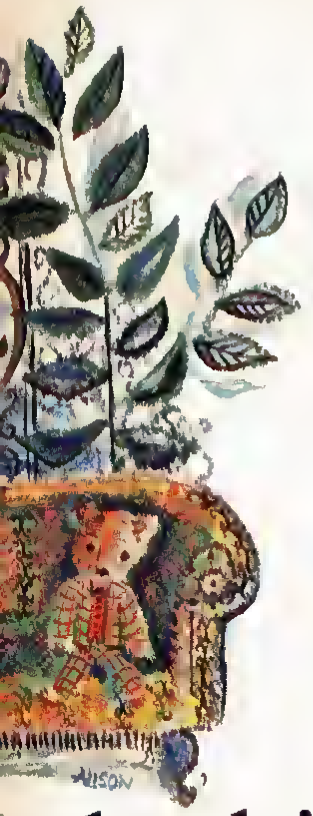

de drie teddybeertjes

door Hendrine Stegers

even naast me op de bank zitten," bromde Boemie. „Zie je hoe dit eruit ziet?" Hij wees met zijn linkerpootje naar de arme Snuffie, terwijl zijn rechterpootje Juultjes snorharen streelde.
Juultje keek vol afgrijzen naar het smoezelige beertje. „Dat kan zo niet," zei ze beslist. „Hoe komt ze aan zo'n vieze huid en aan zulke slordige kleren?"
Maar nu was de maat bij Snuffie vol. „Ik kan er niets aan doen," snikte ze. „Het komt omdat ik zo'n lief baasje heb, die neemt me overal mee naar toe, hij kan niet zonder mij. Maar ja... daarom heb ik geen tijd om mezelf te verzorgen. En enne hij..." nu hield ze verlegen eventjes stil, maar dapper ging ze verder: „Hij houdt heel erg veel van me en ik van hem."
„Ja, ja," zei Juultje flink, „maar je kunt veel van iemand houden en toch goed voor je uiterlijk zorgen, en als hij het dan niet doet, zullen wij je wel eens eventjes onder handen nemen en je zult zien hoe blij je baasje is als hij terugkomt."
„Toe, Snuffie," zei Trinsje vriendelijk, „ga maar met Juultje mee." — Plotseling was 't tweetal verdwenen. Boemie ging eens lekker zitten om een fijn tukje te doen. Trinsje volgde zijn voorbeeld en lange, lange tijd was het heel stil in de kamer.
Toen Anneke de volgende ochtend kwam, zag ze de twee beertjes zoet op de bank zitten en daar ze nooit veel aandacht aan de beertjes schonk, bemerkte ze niet dat Snuffie er niet was.
Midden in de nacht beklom een zaam van de bank afglijden. „Ik ga Juultje wel even halen," zei hij en wandelde vol waardigheid naar de grote kast, waarachter het hol van de familie Muis verborgen was. Hij klopte met zijn pootje driemaal op de grond en direct kwam er een spits muizekopje te voorschijn. Boemie streek glimlachend zijn spitse oortjes glad en voelde even of zijn vestje wel recht zat. Hij wist dat Juultje er altijd op gesteld was dat lemand er netjes uit zag. „Wat is er aan de hand?" piepte Juultje. „Kom maar eens heel schone en nieuw geklede Snuffie voorzichtig de bank om de twee anderen niet wakker te maken. Hoewel ze erg trots was op haar nieuwe uiterlijk, vond ze het toch wel fijn dat de andere twee sliepen, want ze was erg verlegen van aard en hield niet van veel aandacht. Zo sliep ook zij na een tijdje in. De nacht ging over in de dag en Anneke kwam weer zonder dat het drietal er iets van merkte. Ook Anneke zag geen verandering. Maar plotseling schrokken de beertjes met een schok wakker. Er was veel lawaai en geschreeuw in de kamer: de familie was teruggekomen. „Nee, maar," juichte Emieltje. „Kijk eens, wat ziet Snuffie er mooi uit." Hij pakte Snuffie op, sprong vrolijk met haar in het rond, terwijl hij haar bekeek en betastte. Hij kon er maar niet genoeg van krijgen. Boemie en Trinsje straalden. „Dat was hún werk," dachten ze trots en vergaten helemaal be ledigd te zijn omdat hun baasje hen niet begroette. Snuffie kreeg een kleur van blijdschap, wat haar goed stond bij haar schone roze velletje. Haar zwarte dropneus was zwarter dan ooit, haar oogjes stonden recht en keken Woutje helder aan. Zij hoopte maar dat Emieltje gauw genoeg van haar kreeg, zodat haar baasje haar weer onder zijn arm zou knellen zoals ze gewend was.
De drie Teddybeertjes waren vol verwachting en als iemand de moeite had genomen te luisteren, had hij hun hartjes luid horen kloppen! Maar Woutje keek zoekend rond en riep maar steeds: „Tèjie, Tèjie, waar is Tèjie?"
Snuffie voelde een hevige pijn in de buik. „Oh, oh," steunde ze, „wat ellendig, wat heb ik met me laten doen. Oh, oh, dit overleef ik niet, mijn baasje herkent me niet meer."
De tranen rolden langs haar wangen en omdat ze geen zakdoek had, veegde ze met haar pootje de tranen weg, zodat haar snuitje al gauw weer een beetje smoezelig werd.
Emieltje drukte haar troostend in Woutjes armen, die aarzelend zijn rechterarm rond maakte en Snuffie losjes tegen zich aanklemde. „Het was wel niet zoals het hoort," dacht Snuffie, „maar ik ben toch liever een beetje vies, want dan hoop ik dat mijn baasje mij weer écht goed onder zijn arm zal klemmen."
Deze gedachte troostte haar. Opgelucht streek zij met haar kopje langs Woutjes donkere trui. „Zie zo, dat zal ook wel helpen om mijn groezelig kleurtje weer terug te krijgen. Jammer voor Juultje en haar helpsters, maar de liefde van mijn baasje gaat boven alles!"

WALT DISNEY

de kleine Boze Wolf

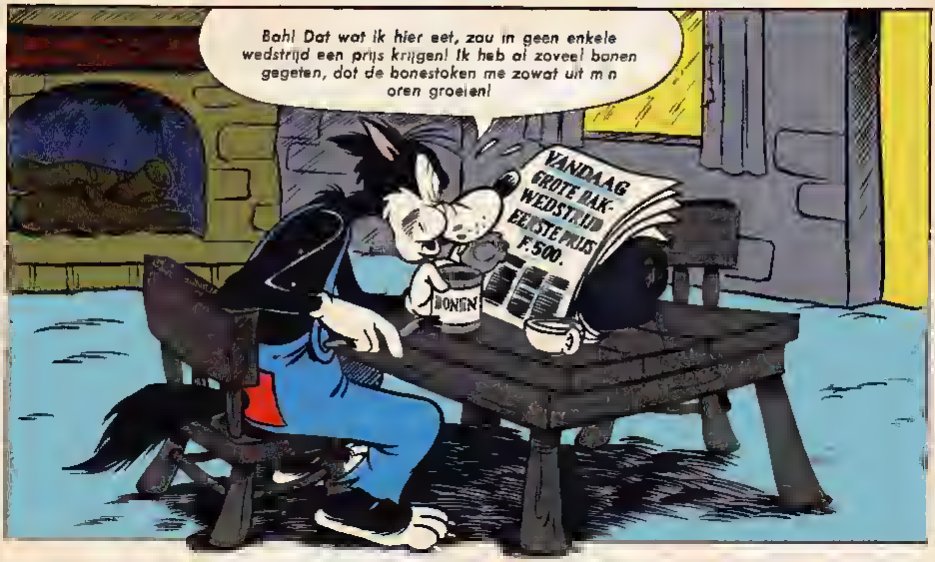

Wolfje, wil jij iets voor je ouwe vader doen? Je moet nog wat van die koekjes voor mij gaan halen! Dat wil je wel, hè?
Je vader voelt zich niet zo lekker! Die koekjes hebben me goed gedaan! Nog een stuk of twintig en ik ben wel weer op de been! Dan ben ik weer de oude!
Nou, ik zal het wel aan oma gaan vragen!
Doe dat maar gauw, jongen! Op die manier zorg je ervoor dat je vader niet in een bonestaak verandert!
Vader ge droogt zich soms wel vreemd!
Ha ha! Met die koekjes ga ik vijfhonderd piek verdienen! Dan kon ik wel een jaar lang iedere avond koekjes eten!
Even later
Ik vind het vervelend om te vragen, oma, maar vader scheen nogal overstuur te zijn!
Het geeft niets, hoor! Ik heb toch een mand vol gemaakt voor de bakwedstrijd! Ik kon er best wat missen, mijn kans om te winnen wordt er niet kleiner door!
Wolfje komt thuis.
Alstublieft, vader! Hé, u ziet er alweer veel beter uit!
Ha ha! Ik voel me ook beter!
Trekt u uw jas aan om te gaan eten? Wat gek!
Ik zal je een nieuwtje verklappen, jongen! Ik ga met deze koekjes meedoen aan de BAKWEDSTRIJD! Wat zeg je daarvan?

Even later . . .

En . . .

Omdat ik onze Midas ken, geloof ik u, ama! Maar, hij heeft gelijk .. we kunnen niets bewijzen! Daarom zou ik willen voorstellen... bak nog eens wat van die koekjes!
Huh?

Ja, natuurlijk! Jullie bakken allebei een plaat vol en dan kijken we wie er wint! We hebben alles wat jullie ervoor nodig hebben, hier bij de hand!

Het spijt me het te moeten zeggen, maar boantje komt om zijn laantje! Hihi!

Niet veel later
Het is wel duidelijk, dunkt me, wie de winnaar is!

(Slik!) Ik moet iets bekennen! Ik heb inderdaad geprobeerd met haar koekjes een prijs te winnen! Oma verdient die prijs dubbel en dwars! Maar ik heb besloten mijn leven te beteren

Ik wil graag alles weer goedmaken, laat u mij alstublieft de zaal opruimen! Dat is toch het minste wat ik kan doen!
Dat is heel maar van je, Midas! We zijn altijd bereid iemand een kans te geven! Go je gang!
HOERA!

Dus .
(Zucht!) Ik dacht dat vader werkelijk veranderd was toen hij aanbood om op te ruimen, maar ik had kunnen weten dat hij zo zijn redenen had om dat te doen!
Ha ha! (Smak!) Al heb ik het geld dan niet gewonnen, deze manier van opruimen bevalt me uitstekend! (Slik!)

WALT DISNEY

Otto van Drakenstein

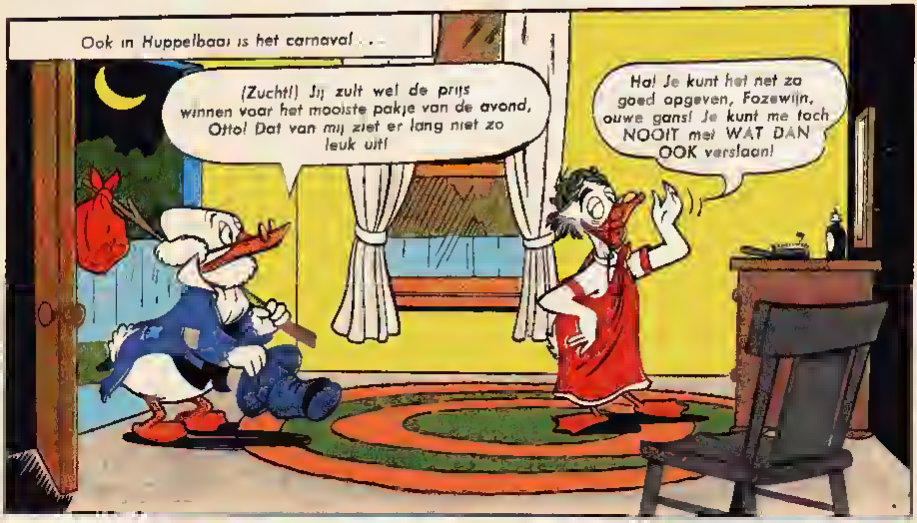

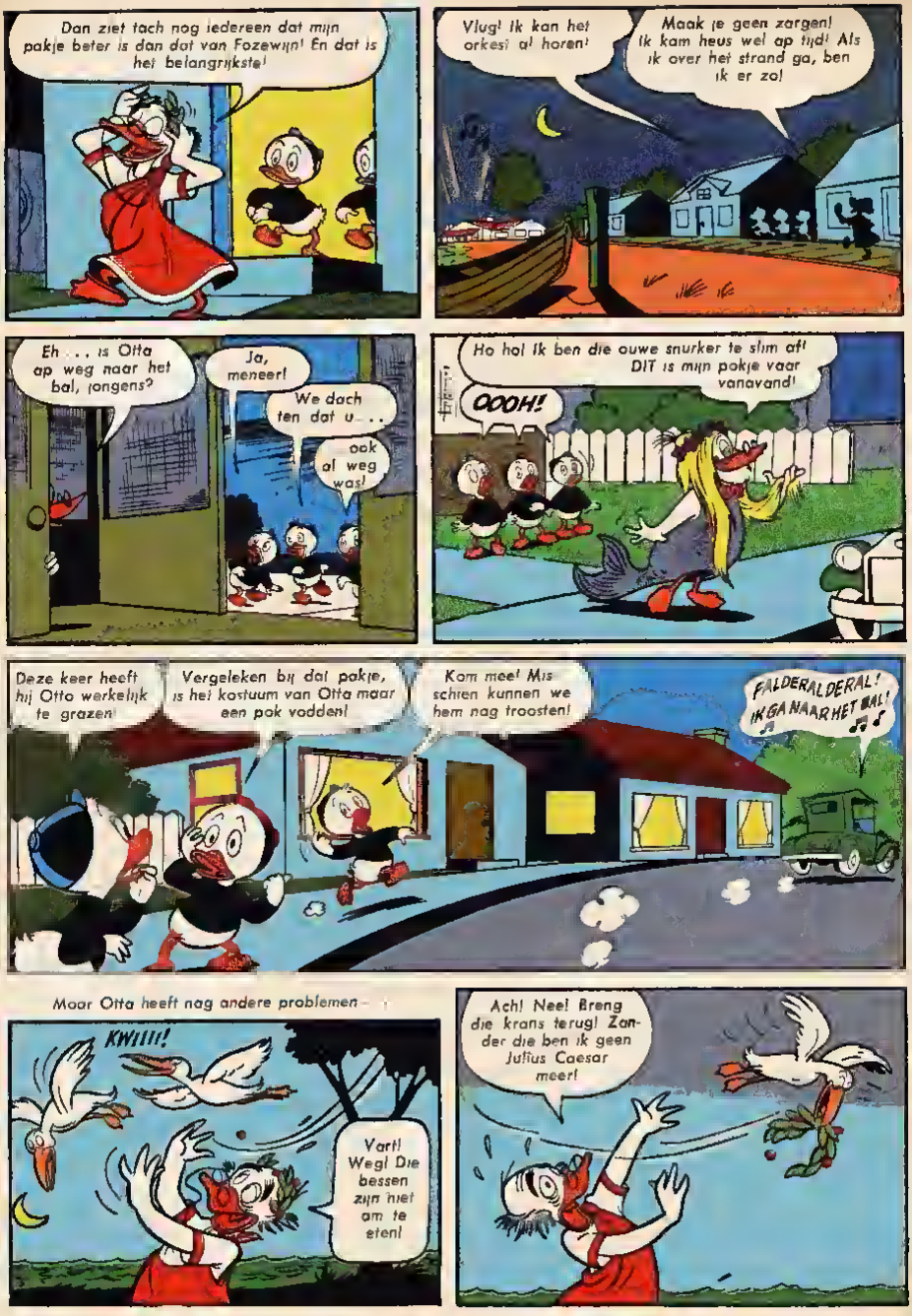
Dan ziet toch nog iedereen dat mijn pakje beter is dan dat van Fozewijn! En dat is het belangrijkste!
Vlug! Ik kan het orkest al horen!
Maak je geen zorgen! Ik kom heus wel op tijd! Als ik over het strand ga, ben ik er zo!
Eh . . . is Otto op weg naar het bal, jongens?
Ja, meneer!
We dach ten dat u . . .
ook al weg was!
Ho hol Ik ben die ouwe snurker te slim af! DIT is mijn pakje vaar vanavond!
OOOH!
Deze keer heeft hij Otto werkelijk te grazen!
Vergeleken bij dat pakje, is het kostuum van Otto maar een pak vodden!
Kom mee! Misschien kunnen we hem nog troosten!
FALDERALDERAL! IK GA NAAR HET BAL!
Maar Otta heeft nag andere problemen –
KWIIII!
Vort! Wegl Die bessen zijn niet am te eten!
Ach! Nee! Breng die krans terug! Zonder die ben ik geen Julius Caesar meer!

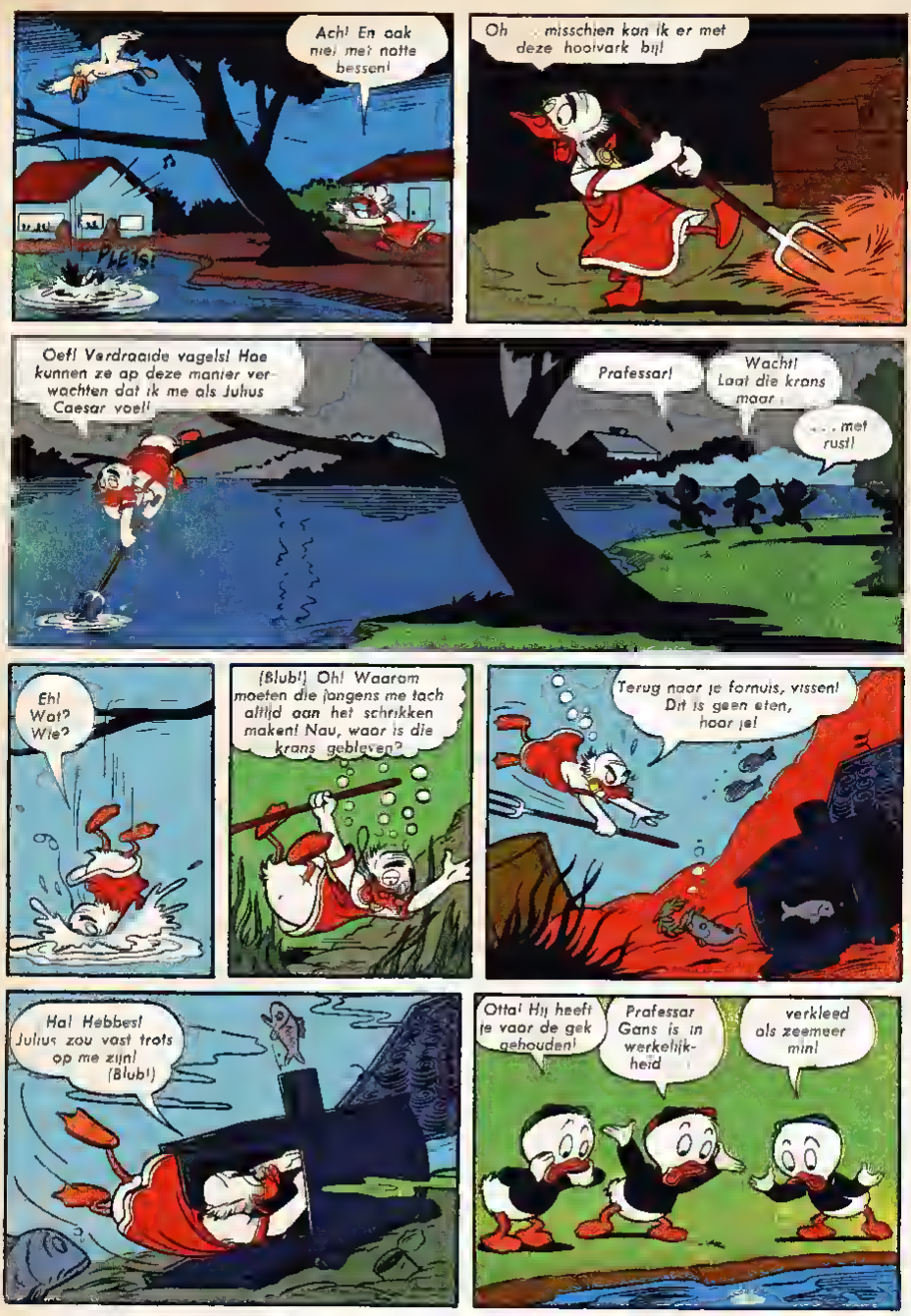
Ach! En ook niet met natte bessen!
PLEIS!
Oh ... misschien kan ik er met deze hooivark bij!
Oef! Verdraaide vagels! Hoe kunnen ze op deze manier verwachten dat ik me als Julius Caesar voel!
Prafessar!
Wacht! Laat die krans maar ...
... met rust!
Eh! Wat? Wie?
{Blub!} Oh! Waarom moeten die jongens me toch altijd aan het schrikken maken! Nou, waar is die krans gebleven?
Terug naar je fornuis, vissen! Dit is geen eten, hoor je!
Ha! Hebbes! Julius zou vast trots op me zijn! {Blub!}
Otta! Hij heeft te vaar de gek gehouden!
Prafessar Gans is in werkelijkheid
verkleed als zeemeermin!

EEN ZEE-MEERMIN?!
Echt waar!
En het staat hem schitterend!
U kunt maar het beste weer naar huis gaan en u drogen!
Met dat Julius Caesar pakje zou u op het bal
toch geen kans meer maken!
Wat!? En Fazewijn Gans plezier laten hebben ten koste van mij? Nooit!
Maar u weet toch dat hij u te slim of is geweest!
Als Julius Caesar mis schien . maar professor Otto von Drakenstein, ik, ondergetekende, ben tegen elke toestand opgewassen!
Maar waarom gaat u de zee in?
Ha bal
is DAAR!
Maar even later
Attentie alstublieft!
VOORAL ZEE-MEERMINNEN!
Hier komt professor Otto van Drakenstein in het mooiste kostuum van het bal!
Zeemeerminnen, opgelet? Wie denkt hij wel dat hij is!
KONING NEPTUNUS! Wie anders?
Haha! Met water en zeewier en al!
Die krijgt vast de eerste prijs!
Nou heeft hij me toch te grazen!

DOOR
AD VAN SEIJEN

het GEHEIM van professor NIPPEL

Tijdens de proefnemingen van professor Nippel, waarby hy zich, gehuld in een kikvorspak, in een tank met water opsluit, worden raadselachtige bankovervallen gepleegd in de buurt. De dader lykt verdacht veel op de professor. Dick Witte heeft, ondanks het waterdichte alibi van de prof, toch een sterk vermoeden ....

HET deurtje ging alweer open. De professor kwam te voorschyn in zijn kikvorspak en klom langs het laddertje naar de opening van het vat. Zodra daarin luchtbelletjes naar de oppervlakte begonnen te stygen, schroefde Dick er de deksel op. „Ziezo," sprak hij een seconde later, „nu mag je het weten, want nu zit hij gevangen. De man in dat vat is niet professor Nippel!" liet hij arop volgen.

Roel Winkels gezicht werd bleek. „Niet professor Nippel?" stamelde hij. „Hoe ... boe weet je dat? Bedoel je dat ...?"

„Pas op," waarschuwde Dick, „hij zit weer naar ons te loeren. We moeten heel gewoon doen, al zit hij gevangen. Wie weet of hij iets zal proberen als hij merkt dat hij ons niet meer kan vertrouwen."

Roel Winkel trachtte zich te beheersen. „Gevangen ..." fluisterde hij. „Ja wilt hem er niet uitlaten straks?"

„Nee," fluisterde Dick terug met een onverschillig gezicht alsof ze over koetjes an kalfjes zaten te praten om de man in het vat te misleiden. „Ik wil wachten tot de tijd voor de proef is verstreken om te zien wat er gebeurt. Als het werkelijk waar is wat Ik denk, zien we professor Nippel en die man in het vat straks op hetzelfde ogenblik. Als de professor het laboratorium binnenkomt. Hij zal daar niet mee kunnen wachten ... Dan weten we het zeker, als we hem zien terwijl die andere nog in het vat zit."

„Maar kunnen we dan niet beter naar de politie gaan?" opperde Roel ongerust. „Als er hier iets aan de hand is ..."

„Nee," zei Dick vastbesloten, „dat doen we niet. We knappen het zelf op. Het is misschien ook niet goed om het laboratorium te verlaten. We weten nooit of de professor ook voorzorgsmaatregelen heeft genomen. Daarom is het maar het beste om hier te blijven. Van die man in het vat zullen we geen last hebben en professor Nippel kunnen we best aan het is maar een nietig mannetje."

Roel Winkel begreep nu wat Dick vermoedde. Dat professor Nippel tòch de man was die de overvallen in Burghoven pleegde en dat het identificatie-kistje niet loog. Dat Dick zekerheid had gekregen toen hij zijn slimme vraag had gesteld. Het leek krankzinnig allemaal.

Roel moest echter toegeven dat het in elk geval een handige vraag was geweest. De professor was er ingetippeld, maar was dat wel waar? Het kon evengoed verstrooidheid van hem zijn geweest, vergeetachtigheid over zijn gedragingen in het vat, welke hij zich op dat ogenblik niet meer precies had kunnen herinneren. Toen had hij maar op het geheugen van Dick vertrouwd en het toegegeven. Zo kon het zijn als hij wèl de man in het vat was. Waarom zou hij ook op de gedachte zijn gekomen dat de vraag een strikvraag was. Daar was geen reden voor. Ook in het geval dat de man in het vat niet de professor was, hoefde hij niet dadelijk wantrouwend te zijn over de vraag. Het was van Roel Winkel niet minder logisch geredeneerd, eigenlijk redeneerde hij scherpzinniger, hoewel ingewikkelder dan Dick. Die nam dadelijk aan dat de man in het vat de professor niet was, omdat hij een verkeerd antwoord had gegeven.

Hoe je het echter ook bekeek, er klopte iets niet, of dat nu alleen maar een onopzettelijk en dan onbetekenend antwoord van de professor was of dat de man in het vat werkelijk een ander was ... Dat laatste was voor hen een belangrijke vraag en nu het geval zo lag, moesten ze met die mogelijkheid toch ernstig rekening blijven houden.

Roel werd kalm. Het was als Dick had gezegd. Dat hier blijven het beste was. Er scheen voor hen geen gevaar. En als hij het bij het verkeerde eind had, konden ze het de professor immers allemaal nog uitleggen. Die zei dat hij van ondernemende mensen hield. Dan zou hij ook begrijpen dat het belangrijk was de politie te helpen de bankrover te grijpen, waardoor hij zelf dan meteen van elke verdenking werd gezuiverd. Ja, het was inderdaad zo de beste oplossing.

Stil zaten de jongens te wachten. De man in het vat sloeg hen ononderbroken gade, of zo leek het tenminste. Ze badden dat de vorige avond tijdens hun ondervraging op het politiebureau ook tegen de Inspecteur gezegd. Die had alles precies willen weten.

Achter ben gleed geruisloos de grote secondenwijzer van de elektrische klok rond, hij glinsterde bij elke omloop in het licht van de plafondlampen. Langzaam kroop de tijd voorbij. Een uur en nog een uur en opnieuw ... Tenslotte was het laatste kwartier ingegaan van de vijf uur die vandaag de proef zou duren. De jongens voelden de spanning stijgen. Ze durfden nauwelijks nog naar de klok kijken.

Toen ging de man in het vat overeind. Ze zagen hem het vaste gebaar naar hen maken. De deksel moest worden losgeschroefd. Nu was het zover en de jongens voelden zich opeens veel kalmer. Ze begonnen in het laboratorium heen an weer te lopen. Nu en dan waagden ze het naar het vat te kijken. Ze zagen de man daarin nu wilde bewegingen maken. Hij zwaalde zijn vuist naar hen. Hij beukte tegen de duikerhelm om zijn hoofd, waarin schemerig en onherkenbaar zijn gezicht was. Het leek of hij het eensklaps benauwd had ...

„Misschien is de zuurstof op," bedacht Roel met schrik. „Als bij precies voor vijf uren bij zich had. Dat mogen we niet riskeren. We moeten hem er toch uitlaten!"

„Ik geloof dat niet," antwoordde Dick erg bedaard. „De eerste keer had hij voor drie uur genoeg en toen, dat was gisteren, voor vier uren. Morgen moet hij voor zes uren hebben. Waarom zou de zuurstof dan nu juist zijn opgeraakt? Die tank op z'n rug is vrij groot an de zuurstof daarin is samengeperst. Hij heeft zijn verblijf in de tank voor maximaal twaalf uren berekend."

„Maar," zei Roel, „we mogen het er niet op wagen. En het zou toch nog altijd de professor kunnen zijn en ..."

Op dat ogenblik werd de deur van het laboratorium geopend. Professor Nippel stapte binnen! Met een schok draaiden de jongens zich om an staarden naar hem. Een ogenblik stond hij daar onbeweeglijk en keek naar de man in het vat en diens wilde bewegingen. Langzaam kreeg zijn gezicht een kille uitdrukking. Alle goedmoedigheid trok daaruit weg. Opeens leek hij niet meer op de kleine schuchtere professor die zich geen raad had geweten toen een groep jongens bem op de stoep van zijn huis had uitgejoeld, teleurgesteld omdat zij niet waren aangenomen.

Met een pistool in zijn hand gleed hij op ben toe. „Verraders," siste hij. „Dat zal ik jullie betaald zetten ... Jullie hadden beloofd te zwijgen, maar nu willen jullie alles kapot maken. Mijn plan voor een rulmteschip, dat voor de hele mensheid van onschatbare waarde zal zijn. Dat willen jullie mij onmogelijk maken, omdat jullie niet begrijpen dat wat het

▶

ILLUSTRATIE GERARD VAN STRAATEN

zwaarst is, ook het zwaarst moet wegen!"

„U bent de man die de overvallen heeft gepleegd!" riep Dick. Professor Nippel kwam dichterbij, zijn vingar spande zich om de trekker van het pistool Toen schudde hij het hoofd „Ik moet zien hoe ik dit moet oplossen," mompelde hij. Hij beklom het laddertje, hen voortdurend onder schot houdend. Even later was hij bezig de deksel van het glazen vat los te schroeven. De jongens stonden er ongelukkig bij. Ze hadden een grote vergissing begaan door de professor te onderschatten. Als hij in staat was overvallen te plegen, zoals ze hadden vermoed, dan hadden ze dat moeten beseffen. Nu was het te laat. Ze waren in professor Nippels handen. De andere man kwam uit het vat. Hij hees zich door de opening. Hij bleef op de rand zitten en maakte zijn duikerhelm los. Het water droop van zijn pak.

Toen gebeurde er iets ongelooflijk verrassends. De jongens staarden naar hem met een schok. De man op de rand van het vat was de inspecteur die hen da vorige avond had ondervraagd! Zat hij ook in het komplot? Wild dwarrelden hun gedachten door elkaar.

Toen snapten ze het opeens. Want de man had vlug een hand in zijn duikerpak gestoken en daaruit een pistool gegrepen, dat hij nu op professor Nippel hield gericht. „Het spel is uit," klonk zijn stem. „Laat dat pistool vallen. Steek uw handen boven uw hoofd."

Een pistool kletterde op de vloer. Langzaam draaide de professor zich om. Hij was nu weer het tamme mannetje dat ze van het begin af hadden gekend. Door de deur achter in het laboratorium kwamen nog een paar mannen ta voorschijn. Rechercheurs.

De professor glimlachte vaag. „Dus u was niet Jim?" sprak hij. „Wat hebt u met hem gedaan?"

De inspecteur daalde nu het laddertje af. Peinzend keek hij naar hem. „Nee, ik was niet Jim." zei hij. „Dat was uw huisknecht, hè? U dacht dat u een volmaakte misdaad kon plegen toen u die advertentie in de krant zette,' sprak hij verder. „U in dat vat en twee jongens die op u letten, niemand die ooit zou vermoeden dat u overvallen pleegde om aan geld voor uw proeven te komen. Als het identificatie-kistje eens ging praten, was er nog geen vuiltje aan de lucht. Maar het zat allemaal net iets te goed in elkaar. Het was te volmaakt en daardoor te doorzichtig."

Wij begrepen spoedig dat u toch de man moest zijn die wij moesten hebben toen het kistje zo schitterend werkte. Die mening werd nog versterkt toen we gisteravond die twee jongens hadden gehoord. Een geleerde werkt niet op die manier, zelfs al staat hij als een zonderling bekend. We besloten toen u in uw eigen huis te vangen, waarin u toch na elke overval terug moest keren. Wij houden ook wel van verrassingen en het geluk was op onze hand. U wandelde vanmorgen in de tuin en daarvan maakten wij gebruik om het huis binnen te sluipen. De serredeuren waren open. Het ging allemaal erg gemakkelijk. We wachtten in het kamertje waarin u zich zogenaamd steeds in uw duikuitrusting stak. En het duurde niet zolang of uw helper kwam binnen. U was nog in de tuin, waar u op de jongens wachtte. Toen wisten we het al zeker dat u de overvaller was. Maar we wilden het spel meespelen tot aan het eind. Dat zou uw arrestatie vergemakkelijken. We overmeesterden de man en ik stak mij in het duikerpak, dat mij keurig paste. De rest weet u nu allemaal. Toen u zoals gewoonlijk het kamertje binnenkwam, stond Jim al klaar in het pak. Alleen wist u niet dat het Jim niet was. In zijn plaats ging ik in het vat. Die jongens hebben toen nog even voor wat verwarring gezorgd door mij er later niet uit te willen laten. Ze waren zelf ook wakker geworden. Maar het was niet zo erg. Mijn mannen waren vlakbij en bovendien wist ik dat u er mij toch zelf wel zou uitlaten als u kwam. Dat hebt u gedaan."

De inspecteur stak zijn pistool weg. „En zegt u nu maar waar u deze keer uw slag hebt geslagen," sprak hij.

Professor Nippel glimlachte verstrooid. Hij was nu weer geheel de kleine geleerde. „Ik deed het voor mijn proeven," fluisterde hij, meer tegen zichzelf dan tegen de inspecteur. „Ik wilde de wetenschap vooruit helpen op mijn eigen manier zonder iets met de officiële wetenschap te maken te hebben. Ik ben gemaal en zulke mensen krijgen niet meer gemakkelijk een kans als ze van anderen afhangen. Mijn overvallen dienden een goed doel. Daarom voel ik mij geen misdadiger. O ja," scheen het opeens tot hem door te dringen, „u vroeg mij waar ik vandaag mijn slag heb geslagen. Nu, in een dorp, in een boerenbank, hier een end vandaan. Ik had vandaag vijf uur de tijd en kon mijn terrein dus verleggen. Ik kon niet steeds in de stad blijven opereren. Twaalf overvallen wilde ik plegen, op twaalf achtereenvolgende dagen, de zondag niet meegerekend. Dan had ik geld genoeg om lange tijd ongestoord te kunnen werken, zodat ik met de echte proeven kon beginnen voor een waterruimteschip."

De inspecteur knikte begrijpend. „Twaalf overvallen," sprak hij, „en steeds verder van huis. Dat verklaart de twaalf fazen van uw proef in het vat en het tijdverschil, elke dag een uur langer. U had elke dag meer tijd nodig om weer thuis te komen. U bent werkelijk geniaal!"

De professor boog het hoofd. Hij sprak niet meer. Op dat ogenblik drong de mislukking van zijn plannen in volle omvang tot hem door. De agenten namen hem tussen zich in. De deur viel achter hen toe.

In het laboratorium stonden nog Dick en Roel. Aan hun werk was een abrupt einde gekomen op de zonderlingste manier. De inspecteur, die veel belangstelling voor het dure instrumentarium in het laboratorium had, kwam bij hen staan en likte hen bemoedigend op de schouder.

„Ja, jongens," sprak hij ernstig, „zo gaat het soms wanneer iemand grote gedachten heeft. Die worden dan groter dan hijzelf. Dan kan hij ze niet meer de baas. Het is erg spijtig, want ik twijfel er niet aan dat professor Nippel een grote geleerde was. Maar laten we er niet al te veel over piekeren," besloot hij. „De rechter zal er zeker rekening mee houden dat professor Nippel als ruimtegeleerde nog nuttig kan zijn. In elk geval hebben we de bankrover nu onschadelijk gemaakt, al hadden we het in het begin nooit gedacht dat het een professor zou zijn."

Samen met de jongens verliet hij het huis. De zon scheen, het was een heerlijke zomerdag. Nog even keken de jongens om naar het grote huis met z'n drie verdiepingen en z'n prachtig laboratorium voor ruimte-onderzoek. Het was allemaal voorbij en ze hoefden zich er nu niet meer over te verbazen dat professor Nippel zo rijk was geweest dat hij zelfstandig kon werken.

Wanneer ooit een waterruimteschip werd gebouwd, zouden de jongens daar geen aandeel in hebben. Geleerden zetten geen advertenties in kranten om daarin schooljongens als assistenten te vragen, dat begrepen ze nu ook wel. Ze zuchtten een beetje. Maar toen kwam op het heldere sproetengezicht van Dick Wite weer de vrolijke grijns. Want ze hadden nog een hele poos vakantie voor de boeg en ook daarna zouden Roel Winkel en hij vrienden zijn. Dat was aan de advertentie van professor Nippel te danken.

EINDE

de GEUZEN komen!

Die onverzaarde opstandelingen tegen de Spaanse overheersing, met hun verweerde koppen en knoestige knuisten, varenslieden zonder weerga en vechters als leeuwen!

De volgende week komen zij ons blad binnengestormd

met volgebraste zeilen, de vuurpotten smokend bij de geladen stukken en alle hens popelend aan enterpiek en bijl om julhe hart en je geestdrift te veroveren!

Een stuk vaderlandse geschiedenis zal voor je herleven

fel en kleurig en zo boeiend alsof je er zelf bij bent! In ons nieuwe vervolgverhaal, geschreven door Tim Maran en geïllustreerd door Hans Kresse, zul je kennismaken met

de geuzentrouw van STEVIJN HAZEHART

ditjes en datjes van Donald Duck

Heb je die al?

We gaan dit maal per postzegel de maan bekijken. Deze satelliet van de aarde staat weliswaar ongeveer 400 000 km van ons vandaan, maar we kennen hem toch allemaal heel goed, omdat hij steeds onze aandacht trekt als hij als een lichtende bol langs de hemel gaat. In werkelijkheid geeft de maan zelf geen licht en de maneschijn die wij waarnemen, is dan ook slechts de terugkaatsing van de stralen van de zon. Net als de aarde wordt de maan namelijk steeds voor de helft door de zon beschenen. Zien wij deze helft van de maan helemaal, dan spreken wij van Volle Maan (afgebeeld op de zegel van 1 Lek). Soms zien wij niet meer dan de helft van het verlichte maanoppervlak, dan zeggen we, het is Halve Maan (op de zegel van 5 Lek). Als we maar een klein stukje van het door de zon beschenen maanoppervlak zien, spreken we van „eerste kwartier" bij wassende maan (de 5-Lek-zegel) en „laatste kwartier" bij afnemende maan (de 11-Lek-zegel, die hier is afgebeeld). Deze serie van vier zegels met de maanstanden erop verschenen op 27 juni 1964 in Albanië.

Om te onthouden

Dropvlekken

Katjesdrop, salmiakdrop, veterdrop, zoute ruiten, Engelse drop en... ga zo maar door.
Drop staat steeds hoog genoteerd op de snoep-hit-lijst. Bijna alle kinderen zijn dol op drop en menig zakcentje wordt dan ook in drop omgezet.
Drop is inderdaad lekker, maar dropvlekken zijn echte rakkers en vijandjes van je mooie trui of bloesje. Zonder uitstel moet je dan ook zo'n vlek verwijderen. Hiervoor ga je dan als volgt te werk:
Leg het kledingstuk met de vlek plat neer. Schuif een schone dubbelgevouwen witte lap onder de vlek. Doe water en een scheut ammonia in een bakje. Bevochtig een schoon wit lapje met de vloeistof en bet er voorzichtig de vlek mee, telkens opnieuw met een schone plek van de lap en schone vloeistof. Als de drop helemaal opgelost is, kan moeder het kledingstuk gewoon in lauw sop wassen. Je zult zien dat daarna de lelijke dropvlek geheel verdwenen is.

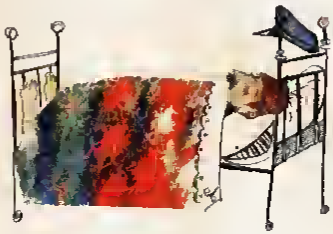

Welterusten!

Twaalf mannen van de Amerikaanse luchtmacht kregen het bevel om onder de wol te kruipen en twee weken in bed te blijven. Waren ze ziek of oververmoeid? Nee, niét ziek en niét moe!
Op deze manier „werkten" ze mee aan een proef om het effect van het *niets-doen* op het menselijk lichaam te onderzoeken. „Je wordt er doodziek van," beweerden alle twaalf mannen na afloop en ze waren zó „bedschuw" geworden, dat ze van harte verklaarden: „Naar bed? Brrr, neen! Véél liever de lucht in!"

* * *

WINTERKOSTJE

Een pond groene erwten,
Wat vlees en wat spek,
Een Gelderse rookworst,
Mmm, ieder krijgt trek!
Wat zout en wat peper,
Een selderieknol,
Geef mij van die soep,
Gauw een bord, lekker vol!
Het is een traktatie
Voor groot en voor klein,
Wat kan er ook fijner,
Dan erwtensoep zijn?

Dàt is toveren

Je weet héél zeker dat je hier ZES blokken ziet, niet waar?
Goed! Maar hoe komt het dan dat als je ze onderste boven houdt, er plotseling méér zijn?
Dat is toch zeker toveren, of niet . . . ?

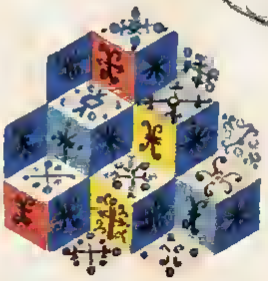

TOM POES en de TIK van JOOST

SCHANDE, OM ZO LAAG OVER EEN RUSTHUIS TE VLIEGEN. IK ZAL...
STOP! STOP! DENK AAN DE PATIËNTEN! DENK AAN DE DOKTERS! DENK AAN...
VRROOEEMM!!!
PLOF!
SCHEI UIT, TOM POES! NAAR VOREN, DIE STUURKNUPPEL! NAAR ACHTEREN, BEDOEL IK!
GEEN GESLINGER EN GEHUPPEL! WERK TOCH BETER MET DE KNUPPEL VAN JE TRALALALA!
ZOOO!! NEE NIET ZO MAAR ZOOO!!
DE DERDE KEER!!
KIJK UIT, TOM POES!
REMMEN! REMMEN!
OEF! VEEL TE HARD GEJAND!
ACH, WEES STIL, HEER OLLIE!
BAF!
BAF!
BAF!

WEES STIL?! DAT IS BRUTAAL!
EERST LAAT JE ME IN SPANNING ZITTEN
EN DAN NOG EEN GROTE MOND!
HOU OP!
IK HEB ER
GENOEG VAN!
IK.. IK...
TIK
VAN SPANNING
GESPROKEN...
AAAHH!!
HOE VINDT
U DIT?
HOAUH
U
OOK WAT!
STEEDS ONRUST EN DRUKTE.
ZEER BETREURENSWAARDIG.
TOM POES,
IK HEB ALTIJD
GEDULD MET JE GEHAD.
MAAR NU IS HET UIT!
IK ZAL JE LEREN!!!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 116.131 (alleen voor postabonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Ned. Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Caplaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 366164. P.C.R. 88491. Prijs 6 fr. **Overig buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
1965 Walt Disney Productions